

Talg

Mijn vriendin wil er uit halen wat er in zit en daarom lag ik op een kwade dag met ontbloot bovenlijf te wachten tot zij met haar vlijmscherpe nagels alle zwartgekopte talgslerten uit mijn lichaam had bevrijd. Met haar volle gewicht klemde ze met haar knieën mijn polsen tegen het bed, mijn voeten waren met een oude leren riem aan de spijlen van het bed gebonden en ik voelde mijn bloedlichaampjes een doodstrijd voeren om alle noodzakelijke aders te bereiken. 'Het moet echt,' bezwoer ze me toen ik even daarvoor als een bezetene begon te spartelen, 'Wie mooi wil zijn...' en ze trok de riempjes nog eens extra aan.

Het begon ermee dat ik slechts gehuld in een slappe boxersshort mijn tanden stond te poetsen. Mijn lief kwam zachtjes trippelend achter mij staan en ik wachtte af: normaal drukt ze op zo'n moment een warme kus in mijn nek en/of trekt ze mijn onderbroek naar beneden, maar dit keer zag ik in de spiegel niets minder dan een ijzingwekkende blik vol afgrijzen. 'Wat is er gebeurd?!' hapte ze naar adem. Ik keek haar aan met bungelende armen slapjes langs mijn lichaam, de schuimende tandenborstel vertwijfeld in mijn mond.

'Wawwewoelwe?' informeerde ik benauwd.

'Je hele rug zit onder! Honderden! Allemaal mee-eters,' stamelde ze, nog steeds met die panische blik in haar ogen.

Met een zucht van verlichting dat ik godzijdank de avond daarvoor niet in een straalbezopen bui het portret van Ivo Niehe op mijn rug had laten tatoeëren haalde ik mijn met talg gevulde schouders op.

'Ik heb er geen last van,' mompelde ik.

'Maar ik wel!' briepte ze, en een paar verwensingen later: 'Jij hoeft er niet tegenaan te kijken.'

Daar had ze natuurlijk een punt. Ik hoefde er niet tegenaan te kijken. Zij daarentegen werd met een pistool tegen haar slaap gedwongen om al mijn oneffenheden op haar netvlies te laten inbranden en ze zou veertig stokslagen krijgen als ze even haar ogen probeerde weg te draaien. Want zo was het wel.

Enfin, ik flapte dat er per ongeluk hardop uit en de kamer was plotseling te klein. Met grof geweld werd ik op het bed gesmeten en mijn geliefde zette zich aan het werk om mijn poriën te ontdoen van de doornen in haar oog.

Mijn wanhopige verweer dat schoonheid van binnen zit, kon slechts rekenen op hoongelach. 'Bij jou zit niets van binnen, alleen maar talg. Dat moet er eerst uit,' zei ze streng. En daarmee was de kous af.

Ik beet in mijn kussen om het niet uit te schreeuwen als ze weer een minutieus stukje vel aan gort kneep en ik ontdekte tot mijn grote verbijstering dat ze opvallend goed was voorbereid op haar kersverse taakje: uit haar toilettaas viste ze zonder uitleg een glimmend staafje met aan de ene kant een oog, en aan de andere kant een vlijmscherpe naald. Al snel werd me duidelijk wat daarvan nu weer de bedoeling was. Met het oog kon ze druk zetten rondom de mee-eter, waardoor deze eenvoudiger naar buiten piepte, en met de vlijmscherpe naald kon ze me een onmenselijke pijn bezorgen. Het was dat laatste waar zij de meeste schik in had.

En daar lag ik dus, uren later. Mijn huid was als een slagveld vol rode vlekken, ik was uitgeput, afgepeigerd, uitgeknepen. Kilo's lichter. Van al dat talg dat ze inmiddels met duivels genoeg uit me had weten te persen, kon ze met gemak een enorme sneeuwpop boetseren. Drie grote bollen van mijn lichaamsvocht met een wortel op de plek van de neus. En mijn vriendin ernaast, satanisch lachend, met vlammeende ogen, twee rode hoorntjes op haar hoofd en in haar knokige handen een glimmende mee-eter tang.

'Bijna klaar?' smeekte ik.

Resoluut schudde ze haar hoofd.

'Nu nog de voorkant,' siste ze en ik zou zweren dat ik de geur van zwavel rook.